

DELPHINE SEYRIG „INDESCIFRABILA“

Cu această trăsătură, care pune un pigment de mister pe portretul ei de artistă, Delphine Seyrig este, la ora actuală, una dintre primele vedete ale scenei pariziene, ca și ale celor două ecrane, cel „mare” și cel „mic”. Reputația sa a sporit fără încetare, de când *Anul trecut la Marienbad*, a consacrat-o, devenind treapta înaltă a unei ascensiuni care a fost marcată de interpretarea rolurilor principale într-o puzderie de piese de teatru, și în nu mai puține filme. Numai anul acesta, succesele sale (teatru și film), au fost: *Agenda. Grădina plăcerilor. Sărutări furate. Crinul din vale. Pielea de măgar*. Acum turnează *Rosul de buze*, în care interpretează rolul unei femei-vampir, reactualizare fantezistă a unei tenebroase

povești criminale, petrecută în Ungaria secolului XV. Presa, evident, n-o scapă din ochi, iar „L'Express” i-a luat, într-unul din ultimele sale numere, un interviu pe care l-a intitulat al „libertăților” Delphinei Seyrig. Titlul e inspirat din răspunsul pe care actrița l-a dat întrebării: „Ce reprezintă teatrul pentru dvs?” Iată acest răspuns:

„Singura meserie în care poți fi aproape liber. Actorul săvârșește fapte absolut interzise majorității oamenilor: ucide, fură, violează. Și lumea aplaudă. Toți oamenii visează să săvârșească fapte ce sînt interzise. Dar numai actorii realizează acest vis.”

Această definiție a „libertății” actorului e de natură să stîrnească destule rezerve. Tocmai de aceea, probabil, Delphine Seyrig a simțit nevoia să adauge: „Tocmai aci, însă, intră în joc responsabilitatea actorului. — Răspunderea lui față de modul în care folosește această libertate”.

Un răspuns demn de atenție este acela pe care „indescifrabila” l-a formulat în legătură cu interpretarea rolului Doamnei de Mortsauf, în *Crinul din vale*:

„Nu e o idee fericită aceea de a interpreta personajele

Delphine Seyrig în „Anul trecut la Marienbad”.

marilor romane, ale romanelor numite clasice, pentru simplul motiv că sînt foarte frumoase. Lucrul e posibil cînd e vorba de romane de valoare secundară, ba devine chiar interesant, deoarece poți îmbogăți personagiile, poți extrapola în diferite chipuri. În timp ce în romanele sublime, e imposibil. Actorul nu poate suprapune imaginea sa peste aceea pe care fiecare cititor și-a format-o, pe care o poartă în sine”.

Iată și un răspuns privitor la situația actorului ca profesionist. — În Franța, bineînțeles:

„E foarte important ca publicul să aștețe, pentru actori, șomajul e o tragedie. Și că 87% dintre actori sînt șomerii”.

Tot expunîndu-și ideile, elogiînd pe Strassberg și „Actor's Studio”, citînd pe Laurence Olivier, pe Alain Cuny și pe... Aristot, indescifrabila a dat următorul răspuns detunător cu privire la critica dramatică:

„Toți cronicarii sînt niște idioți periculoși. Orice om are dreptul de a-i plăcea sau de a nu-i plăcea un spectacol. Dar s-o scrii, e monstruos. Mai ales cînd zeci de actori riscă să devină șomeri, dacă piesa cade”.

După această definitivă condamnare a criticii dramatice, Delphine Seyrig a fost în mod delicat adusă la realitate de către interlocutorul său, care i-a atras atenția asupra confuziei pe care o face între problema criticii dramatice și problema securității materiale a actorului, problema crizei teatrului, despre care se vorbește mereu în Occident. Invitată să-și spună opinia în această chestiune, indescifrabila și-a luat „libertatea” unui răspuns serios, limpede și de bun simț:

„După părerea mea, criza teatrului face parte dintr-o criză generală, și nu poate fi rezolvată fără o schimbare totală a sistemului, a societății în care trăim”.

În sfîrșit, criticii dramatice au respirat ușurați!